

“Em feia il·lusió parlar del meu paisatge perquè no l’he vist a cap llibre”

Amàlia Roig Blasco (Vinaròs, Baix Maestrat, 1959) publica a Onada Edicions la seva primera novel·la, *Un viatge fora forat. Entre el Delta i les Columbretes*. Professora de llengua i literatura del 1982 al 2000, des del 2001 es dedica professionalment a Barcelona a la psicologia clínica.

—**La narradora acaba de deixar-se amb el marit, fa un viatge a les terres de la seva infantesa i n’escriu una crònica detallada. Què va ser primer, el viatge o el problema psicològic de la dona acabada de separar?**

—Primer el viatge. Em feia goig que tot un seguit de llocs hi sortissin perquè normalment no apareixen als llibres. Aquesta va ser la idea.

—**I per justificar el viatge, heu creat aquest personatge i aquesta situació concreta, no?**

—Sí. La protagonista havia de tornar al territori de la infantesa amb una mirada tendra. I després, perquè volia que fos un viatge terapèutic. Per això és un personatge que surt d’una crisi.

—**Dieu que aquest paisatge no ha estat prou tractat, en literatura. Perquè és poc poblat o perquè es troba administrativament dividit?**

—Totes dues coses.

—**I per manca d’autors o de paisatges interessants?**

—Penso que és per manca d’autors.

—**Potser és un paisatge que no es pot copsar a la primera i que és difícil d’emmarcar.**

—Potser és difícil, sí. Però a mi en cap moment no m’interessava descriure un paisatge de postal. A més, molts dels llocs no s’hi poden convertir, no tenen prou atractiu.

—**Creieu que és un paisatge de paisatges, atès que hi ha mar, terra i rius, o un paisatge amb trets comuns?**

—És variat, però hi ha una característica que el fa homogeni i és la gent, la seva manera de parlar.

—**Plantejada la situació de crisi de la narradora, no atabeu el lector amb les seves cabòries. Suposo que ho feu perquè el protagonisme del relat el tingui sempre el viatge, oi?**

—Sí. La vaig desprendre de tot això, perquè volia que retratés el paisatge i la gent. I també perquè és bo que, per

TINA BAGUÉ

Amàlia Roig publica el llibre *Un viatge fora forat. Entre el Delta i les Columbretes*, a l’editorial Onada.

oblidar la ferida que té, giri full i no miri al passat més recent.

—**No dieu si el viatge tindrà efectes terapèutics sobre la narradora.**

—De moment en té de positius i segur que la seva vida millorarà, però el final, sí, és obert. Ha recuperat amistats, ha recuperat el món de la infantesa, i a partir d’aquí començarà la seva vida un altre cop.

—**Heu escrit el llibre perquè volíeu escriure o perquè volíeu escriure aquest llibre?**

—Primer perquè volia escriure i després perquè em feia molta il·lusió que sortís a la literatura el meu paisatge sentimental, que no el veia reflectit a cap llibre.

—**Cal parlar, atès que l’autora és psicòloga, dels efectes terapèutics del paisatge sobre les persones?**

—I tant! A ella, el paisatge la guareix, de moment. Recupera la identitat i s’oblida del seu passat recent. A la protagonista li agrada

mirar, és sensible a la pintura, i això li reforça aquest efecte terapèutic.

—**Vàreu fer el viatge tal com el fa la narradora?**

—No. Això és ficció. Jo he recorregut tots els llocs però al llarg dels anys, no pas d’una tirada.

—**El fora forat del títol com s’ha d’entendre?**

—És una metàfora. Fora Forat és un barri de Vinaròs que abans era fora muralles. L’utilitzo en el títol per referir-me a indrets situats al marge de la ciutat, i a unes comarques que no saben ben bé d’on són.

—**Atès que es descriu el paisatge contínuament, calia un punt de contenció, no? Per no cansar el lector amb una allau de descripcions massa líriques.**

—Sí, és volgutament contingut. Si em rajaven deu adjectius, cinc els treia. Una de les coses que em vaig proposar va ser l’amenitat. No podia enfarfegar el relat amb paisatges descrits amb una intensitat excessiva.

—**També hi ha contenció en els dialectalismes.**

—Gràcies al fet que la narradora té coses de Barcelona, encara que en conservi algunes del territori. Procuo que a cada lloc hi hagi trets lingüístics propis, però no gaires.

Lluís Bonada